

Arrest

nr. 217 487 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Tahmankhel (provinciecentrum Mahmud-i-Raqi, provincie Kapisa), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U woonde samen met uw ouders, uw broer en uw zus.

Uw vader baatte een winkel uit als kleermaker en bezat ook een beetje landbouwgrond.

Op een dag eiste een zekere Habibullah, die behoorde tot een jihadi groepering, dat stuk land. Habibullah kwam 3 a 4 keer langs en eiste dat uw vader zijn stuk grond zou verkopen. Uw vader ging bij de dorpsoudsten om de zaak te bespreken, maar Habibullah verliet de bijeenkomst vroegtijdig. Die nacht viel hij uw huis aan. Uw vader vuurde een kogel af waarbij één van de groepsleden van Habibullah gewond raakte. Daarop besliste uw vader om samen te verhuizen naar Iran.

U was ongeveer 10 jaar oud toen u met uw familie verhuisde naar Iran. In Iran vestigde uw familie zich in de regio Bushehr in een huurwoning. Jullie hadden geen verblijfsdocumenten maar na enige tijd kon u wel een arbeidskaart bemachtigen. De levensomstandigheden in Iran waren precair. U werd tijdens uw verblijf in Iran enkele keren opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen werden in Iran gediscrimineerd door politieagenten, overheidsambtenaren en Iraanse burgers.

U bent nooit naar school gegaan in Iran. U heeft gewerkt in de informele sector en op het einde van uw verblijf in Iran werkte u ook een tijdje bij een garagist.

U verklaarde uit Iran te zijn vertrokken op 10/10/2015. U was ongeveer een maand onderweg. Op 26 november 2015 bent u in België aangekomen. U diende uw verzoek in op 14 december 2015.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw ouders, uw arbeidskaart uit Iran, een envelop waarmee u documenten werden toegestuurd en een uitnodiging voor een afspraak in een medisch centrum.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I p. 2, 3, CGVS II p. 2, 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het immers onmogelijk om een zicht te krijgen op uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. Er dient verder te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat u als Afghaanse vluchteling op uw tiende levensjaar vluchtte naar de Iraanse stad Borazjan (gelegen in de Bushehr provincie) en dat u daar tot en met uw vertrek naar België ononderbroken verbleef. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en verblijf is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw identiteit, meer bepaald uw etnische origine, ernstige vragen oproept. Zo verklaarde u tijdens het overlopen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vragenlijst op 25 maart 2016 dat u de Tadzjiekse origine heeft (DVZ vragenlijst nr. 6d, p. 4). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS op 20 februari 2018 echter gevraagd werd wat uw etnie was, verklaarde u "Safi" te zijn. Gevraagd of u een Pashtu was, verklaarde u de Dari taal te spreken. Wanneer u vervolgens gevraagd werd tot welke bevolkingsgroep u behoorde, verklaarde u dit niet te weten. Wanneer de vraag werd verduidelijkt en u werd uitgelegd dat er in Afghanistan verschillende groepen bestaan zoals Hazara, Pashtu,... en u nogmaals werd gevraagd tot welke groep u precies behoorde, verklaarde u dit te zijn vergeten (CGVS I p. 9-10). Deze verklaringen doen om verschillende redenen de wenkbrauwen fronsen. Van iemand die beweert Afghaans staatsburger te zijn, kan immers wel verwacht worden dat hij zou weten wat zijn etniciteit zou zijn. Historisch gezien blijken Afghanen zich immers te identificeren met de etnische groep waartoe zij behoren. Tevens lijkt het onwaarschijnlijk dat u tijdens uw gehoor op de DVZ in 2016 wél zou weten dat u van Tadzjiekse origine bent, om dit zich later tijdens uw gehoor op het CGVS niet meer te herinneren. Voorts dient bemerkt te worden dat u, gevraagd naar uw etniciteit, op het CGVS vertelde dat u "Safi" was. Er dient echter opgemerkt te worden dat de "Safi" stam door verschillende bronnen aangeduid wordt als een Pashtu stam (zie informatie, toegevoegd aan administratief dossier). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u, iemand die beweert enkel Dari en geen Pashtu te kunnen spreken (CGVS I p. 10), zichzelf zou identificeren als een "Safi". Daarenboven blijkt u wel op de hoogte van het feit dat er verschillende etnische groepen in uw geboortedorp in Afghanistan zouden wonen en maak u zelf een onderscheid tussen de Tadzjiekse en de Pashtu (CGVS II p. 4).

Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat u zich aanvankelijk als Tadzjiek zou identificeren om daarna te verklaren dat u tot een Pashtu stam behoort. Van iemand die een verzoek tot internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij/zij duidelijke en consistente verklaringen aflegt omtrent zijn etnische origine. Het voorgaande doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil geven op uw werkelijke persoonlijke achtergrond.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende uw regio van herkomst in Afghanistan niet overtuigen. Wanneer het CGVS tijdens uw eerste gehoor informeerde naar de verschillende bevolkingsgroepen die leefden in uw geboortedorp in Afghanistan, verklaarde u dat er Kuchi mensen waren, mensen van Kohband, van Mahmud-i-Raqi en 'Shariq' en 'Pariq' (CGVS I p. 18). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS echter dezelfde vraag gesteld werd, verklaarde u dat er in uw dorp Pashtu, mensen uit Kohband en Tadzjieken woonden. Wanneer u gevraagd werd om meer te vertellen over de 'Kuchi', die u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS vermeld had, verklaarde u dat u toen niets over hen had gezegd. Wanneer u nogmaals geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat er geen Kuchi's waren en dat u het niet wist. Gevraagd te vertellen wát u dan precies over de Kuchi's wist, moest u enig antwoord schuldig blijven (CGVS II p. 4-5). Het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zelf spontaan aangeeft dat er mensen van de Kuchi bevolkingsgroep bij u in het dorp woonden, om dit tijdens uw tweede gehoor glashard te ontkennen en - meer zelfs - beweert niets te weten over deze nomadische bevolkingsgroep, maakt dat uw verklaringen omtrent uw dorp een ingestudeerd karakter hebben. Uw inconsistente verklaringen omtrent uw geboorteregio in Afghanistan doen dan ook het vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke regio van herkomst.

Uw verklaringen omtrent het leven van uw familie in Afghanistan en omtrent uw familiebanden in Afghanistan konden evenmin overtuigen. Zo wist u wel dat uw vader, net als u, geboren was in Rahmankhel. U kon zich de naam van het geboortedorp van uw moeder echter niet herinneren. Nochtans bleek uit uw verklaringen, dat u als kind het dorp van uw moeder verschillende keren bezocht. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet zou weten hoe de plaats waar uw moeder geboren werd, zou heten. Bovendien werd in de taskara van uw moeder, de naam van haar geboortedorp vermeld, nl. Imamkhel. Wanneer u gevraagd werd of er nog familie van uw moeder in Imamkhel woonde, verklaarde u dit niet te weten, gezien u zelf geen contact meer met uw familie heeft. Later bleek uit uw verklaringen dat, toen u in Afghanistan woonde, uw grootouders langs moederskant in Imamkhel verbleven. Wanneer u gevraagd werd of zij daar op het moment van het gehoor nog steeds woonden, verklaarde u dit niet te weten, gezien u geen contact met hen had (CGVS II p. 5-6). U wist evenmin of uw grootouders langs moederskant nog in leven zouden zijn of niet en verklaarde dat uw moeder nooit over haar ouders sprak. Gevraagd of uw moeder nog broers of zussen heeft die in leven zijn, verklaarde u zich dit niet te kunnen herinneren. U verklaarde geen contact met hen te hebben en zou hen zelfs niet herkennen als u ze ergens zou tegen komen. U wist evenmin of uw moeder nog contact had met broers of zussen, gezien u daar nooit naar vroeg (CGVS II p. 11).

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u uw vader, na aankomst in België, om een duplicaat van uw taskara vroeg. U verklaarde dat u nog vier verwanten had en dat de neef langs vaderskant om uw taskara ging. Toen er, ter verduidelijking, nagevraagd werd of een familielid in Afghanistan u deze taskara had bezorgd, antwoordde u bevestigend (CGVS I p. 4). De zoon van de neef van uw vader zou daarenboven in Khamrobi, Tagab wonen (I p. 15). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS echter werd gevraagd of u nog andere familieleden had in Afghanistan, verklaarde u zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS II p. 11). Dit is dan ook zeer opmerkelijk. Wanneer u tijdens uw tweede gehoor werd gevraagd hoe u uw taskara dan bemachtigde, verklaarde u dat uw vader vrienden in het dorp contacteerde. Deze vrienden zouden uw taskara hebben geregeld. Geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste gehoor, verklaarde u slechts dat u de vorige keer niets over een neef had vermeld. U zou tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk gezegd hebben dat het om een kennis ging (CGVS II p. 12). Deze uitleg volstaat echter niet. Tijdens het eerste gehoor werd u immers uitdrukkelijk gevraagd of de persoon die uw taskara aanvraag een familielid was.

Van iemand die met zijn ouders en broers en zussen, zijn land is moeten ontvluchten en een deel van de familie heeft moeten achterlaten, kan echter wel verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn welke familieleden achterbleven in zijn land van herkomst, waar zij momenteel verblijven en in wat voor situatie zij zich bevinden. Het feit dat u zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt omtrent het bestaan van uw familiebanden in Afghanistan, doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties bewust geen zicht wil bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan.

Uit uw verklaringen dient opgemerkt te worden dat u enigszins vertrouwd bent met het leven in Iran. Zo wist u vb. dat Afghanen in Iran slechts op een beperkt aantal plaatsen mochten verblijven, wist u dat het werk dat u kon doen met een arbeidsvergunning sterk gelimiteerd was, vertelde u doorleefd over enkele discriminerende gebeurtenissen die u meemaakte bij het ziekenhuis en de bakker,... Toch vertonen uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran enkele hiaten die sterk doen twifelen aan het feit dat u als Afghaans vluchteling van uw 10 tot en met uw 18 jaar in Iran zou hebben gewoond.

Om te beginnen bleek u bijzonder weinig te weten over de verschillende mogelijke verblijfsstatuten voor Afghanen in Iran. Zo verklaarde u dat uw familie in Afghanistan beschikte over een arbeidskaart, maar over niets anders. U en uw familie zouden nooit enig ander verblijfsdocumenten hebben gehad. Gevraagd of u weet had van bepaalde verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran, verklaarde u dat 90% van de Afghanen in Iran geen verblijfsdocumenten bezit. U verklaarde geen weet te hebben van Afghanen die wel over verblijfsdocumenten in Iran zouden beschikken. Nogmaals gevraagd of u weet had van het bestaan van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran, verklaarde u dat er witte kaarten worden uitgedeeld om te weten hoeveel Afghanen er momenteel in Iran wonen. Voor de vierde maal gevraagd of u weet had van identiteitsdocumenten voor Afghanen in Iran, verklaarde u dat u niet gezien had dat ze dergelijke kaarten gaven aan Afghanen. Uit informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er wel degelijk mogelijkheden bestonden voor Afghanen om zich te laten registreren in Iran en om zo op legale wijze in Iran te verblijven. Zo bleek er in de periode tussen 2001-2003 een registratieprogramma te zijn waarbij Afghanen zich kandidaat konden stellen voor een Amayeshkaart. In de periode tussen 2010 en 2012 werd door de Iraanse overheid een registratieplan doorgevoerd onder de naam 'Comprehensive Regularisation Plan' (CRP). Onder dit plan konden illegaal in Iran verblijvende Afghanen een visum krijgen met een tijdelijk verblijfsrecht en een werkvergunning. Toen u echter gevraagd werd of u de term "Amayesh" kende, begon u te spreken over een religieus feest. Toen u vervolgens verteld werd dat de "Amayesh" een soort verblijfskaart is voor Afghanen in Iran, verklaarde u dat u deze nooit had gekregen (CGVS I p. 22). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u nogmaals gevraagd naar andere Afghanen die legaal in Iran verbleven. U verklaarde dat de Afghanen die meer dan 30 jaar in Iran woonden wel verblijfskaarten hadden. Gevraagd hier meer over te vertellen, verklaarde u slechts dat u hiervan gehoord had en dergelijk document nooit had gezien (CGVS II p. 14). Nogmaals gevraagd of u van de Amayesh had gehoord, verklaarde u van niet. Gevraagd of u ervan op de hoogte was dat er manieren zijn voor Afghanen om documenten in Iran te krijgen, verklaarde u dat u niet gezien had dat er zoveel mogelijkheden waren. Gevraagd of u op de hoogte was van registratiecampagnes voor Afghanen in Iran, antwoordde u naast de vraag (CGVS II p. 14). Het is echter zeer opvallend dat u beweerde van uw tien tot uw achttien jaar als Afghaan zonder verblijfsvergunning in een precaire situatie in Iran te hebben gewoond, maar geen enkele notie zou hebben van de verschillende mogelijkheden die er waren om zich als Afghaan in Iran te laten registreren. Bovendien verklaarde u zelf drie keer naar Afghanistan te zijn gedepORTEERD geweest en elke keer op eigen kracht te zijn teruggekeerd (CGVS II p. 14). Verder blijkt u niet geheel ongeletterd. U verklaarde immers zelf een beetje te kunnen lezen en schrijven (CGVS II p. 11). Ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat u regelmatig zelf iets post en op posts reageert. Van iemand met dergelijk profiel kan enige kennis van de verschillende verblijfsstatuten wel worden verwacht. Zelfs indien u nog minderjarig was op het moment dat u in Iran zou hebben gewoond, kan enige maturiteit verwacht worden en kan dan ook verwacht worden dat u beter van dergelijke zaken op de hoogte zou zijn. Uw uiterst vage verklaringen hieromtrent doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u als Afghaans vluchteling van uw 10 tot en met uw 18 jaar in Iran zou hebben gewoond.

De verklaringen omtrent de arbeidskaart die u voorlegt overtuigen evenmin. U verklaarde dat u deze arbeidskaart zou laten zien bij controles van de politie. U zou deze kaart gebruiken in plaats van een verblijfsvergunning. U zou buiten deze arbeidskaart geen enkele verblijfskaart in Iran bezitten (CGVS I p. 5). Op de achterkant van de arbeidskaart die u voorlegde wordt echter verwezen naar Artikel 120 van de "Laws and Regulations Concerning Employment of Foreign Nationals" (die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Hierin wordt gesteld dat géén buitenlandse burgers zich in Iran mogen bezighouden met enige vorm van werk, tenzij zij eerst een inreisvisum hebben dat hen recht geeft op gespecificeerd werk en tenzij zij een werkvergunning hebben verkregen in overeenstemming met de relevante wet- en regelgeving. Op de voorzijde van de kaart die u voorlegde wordt verwezen naar Artikel 122 uit diezelfde Wetten en Regelgevingen. Artikel 122 houdt in dat het Ministerie van Arbeid en Sociale zaken werkvergunningen kan afgeven, verlengen of hernieuwen van; buitenlandse burgers die ten minste tien jaar onafgebroken in Iran hebben gewoond, buitenlandse burgers die trouwden met een Iraanse staatsburger, immigranten uit het buitenland, en politieke vluchtelingen, op voorwaarde dat ze een geldige immigratie of vluchtelingenkaart bezitten en onderworpen zijn aan de schriftelijke toestemming van het ministerie van Binnenlandse en Buitenlandse zaken.

Gezien u verklaarde dat uw beide ouders over de Afghaanse nationaliteit beschikken (DVZ vragenlijst nr. 13 p. 55) en gezien u verklaarde slechts 7 jaar in Iran te hebben gewoond (CGVS II p. 19), wilt dit zeggen dat het voor u enkel mogelijk was een werkvergunning te krijgen indien u zou beschikken over een geldige immigratie of vluchtelingenkaart. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u verklaarde niet over enig verblijfsdocument te beschikken en tegelijkertijd toch dergelijke kaart voorlegde. Verder verklaarde u dat u de kaart moest gaan aanvragen in het gemeentehuis en dat zij u doorverwezen naar een bureau waarvan u zich de naam niet meer herinnerde. Er dient echter opgemerkt te worden dat dergelijke kaarten, vroeger uitgegeven in het Kefalat centrum, tegenwoordig in sommige provincies in het bureau 'Edare Kol Kaar va refah edjternaie' (dit is het 'hoofdbureau voor werk en maatschappelijk welzijn') en het 'Edaare Taavon' (het 'bureau voor samenwerking'). Dergelijke kaarten worden dus niet uitgegeven in het gemeentehuis. Verder verklaarde u dat een werkvergunning slechts 2-3 maand geldig was (CGVS II p. 17-18, CGVS I p. 5), terwijl uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke werkvergunningen geldig zijn voor één jaar. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Iraanse en/of Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Het feit dat de verklaringen die u aflegde omtrent het bekomen van deze kaart helemaal niet overeenstemmen met de werkelijkheid, doet dan ook sterk vermoeden dat u dit document op frauduleuze wijze heeft bekomen. Uw onjuiste verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u als Afghaans vluchteling van uw 10 tot en met uw 18 jaar in Iran zou hebben gewoond.

Bovendien kunnen uw verklaringen in verband met de deportaties niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u op de grens tussen Iran en Turkije werd opgepakt. Ze stuurden u eerst terug naar Teheran. Vanuit Teheran werd u gerepatrieerd naar Herat. U verklaarde een week in een hotel in Afghanistan te hebben verbleven. U vond zelf een smokkelaar die u beloofde mee te nemen naar Iran (CGVS I p. 14-15). U verklaarde de grens met Iran te zijn overgestoken in Maku en van daaruit naar Teheran te zijn terug gekeerd (CGVS I p. 15). Er dient echter opgemerkt te worden dat Maku de grensovergang is tussen Iran en Turkije. Terwijl Afghanistan ten Oosten van Iran ligt, ligt Turkije in het Noordwesten van Iran. Turkmenistan, Azerbeidzjan, Armenië en de Kaspische zee scheiden Afghanistan en Turkije. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u vanuit Afghanistan naar Iran zou zijn terug gekeerd via deze grensovergang. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan uw verklaringen.

Verder bleek u in het ongewisse omtrent het gebruik van Facebook in Afghanistan. U verklaarde zelf een Facebookpagina te hebben. Dit profiel zou u slechts hebben aangemaakt nadat u Iran had verlaten. U bent dus met andere woorden vertrouwd met Facebook. U verklaarde echter dat het mogelijk was om Facebook te hebben in Iran. U verklaarde tevens dat het wettelijk toegelaten was om Facebook te hebben in Iran. Geconfronteerd met landeninformatie die anders stelde, reageerde u verbaasd en verklaarde u dat u in Iran mensen zag die Facebook gebruikten (CGVS I p. 11). Het is echter zeer opvallend dat u niet op de hoogte zou zijn van deze beperkingen in de Iraanse samenleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan uw bewering dat u vanaf uw 10 jaar tot enkele weken voor uw aankomst in België als Afghaans vluchteling heeft gewoond in de Iraanse stad Borazjan. Hierdoor kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor op de DVZ niets vertelde over het grondconflict dat uw familie in Afghanistan zou hebben gekend. U verklaarde slechts dat uw familie uit Afghanistan vluchtte omwille van de oorlog en de Taliban (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Het feit dat u niets vertelde over dit landconflict tijdens uw eerste gehoor op de DVZ doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 20 februari 2018 en 29 mei 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd erop dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het belangrijk is dat u de waarheid vertelt over de regio uit Afghanistan vanwaar u afkomstig bent, over de periode waarin u uit Afghanistan bent vertrokken en over de periodes waarin u in andere landen zou hebben gewoond. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u in Iran bent opgegroeid, dat u 10 jaar oud was toen u naar Iran vertrok en dat u niet veel informatie over Afghanistan had (CGVS II p. 3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Noch uw taskara, noch de taskara van uw moeder en vader, noch de arbeidsvergunning uit Iran, kunnen iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraanse en/of Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Iraanse en Afghaanse documenten zijn niet van authentieke documenten te onderscheiden. Iraanse en Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn/haar relaas. De envelop die u voorlegde toont slechts aan dat u documenten vanuit Iran werden toegestuurd. De afspraak in een medisch centrum in België zegt niets over uw afkomst, identiteit, noch over uw vrees bij terugkeer.

Ter volledigheid van de beslissing dient aangehaald te worden dat u zelf aangaf nogal afwezig te zijn en snel te vergeten (CGVS I p. 2). Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de lacunes in uw kennis geen details betreffen, maar kernelementen omtrent uw identiteit, zoals vb. uw etnische achtergrond en afkomst. Dit zijn zaken waarvan verwacht kan worden dat ze iemand zouden bijblijven. Daarenboven kan van een verzoeker die beweert vergeetachtig te zijn en daardoor niet in staat zou zijn om zijn relaas op coherente wijze te vertellen, medische en psychologische bijstand zou zoeken om dit probleem aan te tonen of te verhelpen, hetgeen u echter heeft nagelaten te doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift:

“Verwerende partij beschouwt ten onrechte dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en dat verzoeker niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking.

1. Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen tussen het eerste en het tweede gehoor aflegde over zijn ethnische origine.

Verzoeker heeft een gemengde origine. Na de beslissing heeft hij telefonisch contact genomen met zijn ouders om meer informatie te bekomen. Zijn vader is safi en spreekt Pashtu. Zijn moeder is Tadzjiek en spreekt dari. Thuis praatten ze dari. De moedertaal van verzoeker is dari. Voor hem was het niet duidelijk om op die vragen te antwoorden.

Ze leefden in Iran als illegale migranten. In Afghanistan was misschien belangrijk voor zijn ouders hun ethniciteit te kennen maar het was niet het geval voor verzoeker in Iran.

2. Verwerende partij geeft verzoeker de schuld ervan dat hij zijn geboorteregio niet goed kent. Verzoeker was 10 jaar oud wanneer zijn familie in Iran vluchtte. Hij had dus weinig informatie over de bevolkingsgroepen van zijn geboorteregio. Hij was nog een klein kind. Hij heeft dan altijd in Iran verbleven. Zijn gebrek aan kennis is logisch.

3. Verwerende partij vindt opmerkelijk dat verzoeker niet weet hoe de plaats waar zijn moeder geboren werd heet. Het was niet belangrijk voor verzoeker die dingen te kennen.

4. Verwerende partij beschouwt dat verzoeker bijzonder weinig weet over de verschillende mogelijke verblijfsstatuten voor Afghanen in Iran. Het CGVS vermeldt een registratieprogramma van Afghanen in Iran tussen 2001-2003 en een tweede registratieplan tussen 2010 en 2012. Verzoeker had geen informatie over die oude maatregelen. Hij is nu 21 jaar oud. Hij is in België aangekomen toen hij pas 18 jaar oud was. Hij was steeds in Afghanistan tijdens het eerste programma. Hij was 13 jaar oud aan het begin van het tweede plan.

5. Verwerende partij beweert dat verzoeker zei dat hij de grens tussen Afghanistan en Iran in Maku is overgestoken na zijn deportatie in Afghanistan. Hij heeft dat helemaal niet gezegd. Hij werd opgepakt op de grens tussen Iran en Turkije (Ouromi). Hij werd eerst teruggestuurd naar Teheran. Vanuit Teheran werd hij gerapatriëerd naar Herat. Hij verbleef een week in Afghanistan (Nimruz) en vond een smokkelaar om terug te gaan naar Iran. Hij is naar huis teruggegaan om geld aan zijn ouders te vragen. Dan is hij uit Iran vertrokken via de grens Iran-Turkije in Maku. Maku is wel de grensovergang tussen Iran en Turkije. Dat blijkt uit zijn verklaringen.

In Iran is er voor verzoeker een hoog risico van vervolgingen en gedwongen rekrutering voor het leger in Syrië. Verzoeker legt persberichten over dit onderwerp over. (stuk 3 c tot f)

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.

Er is in provincie Kapisa en in Afghanistan in het algemeen een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen bewijzen een algemene onveiligheid.

Het verslag 2017-2018 van Amnesty International vestigt de aandacht op de algemene schendingen van de mensenrechten. Duizenden burgers werden gedood, gewond of ingevolge de gewelddaden verplaatst terwijl de voortdurende onzekerheid de toegang tot opvoeding en gezondheid heeft beperkt, onder andere.

Naast de burgerlijke slachtoffers in het algemeen legt het verslag ook de nadruk op het geweld tegen vrouwen en dochters. Trouwens werden 2 miljoen personen binnen het land verplaatst. (stuk 3)

SIGAR, de Amerikaanse instelling van controle van de uitgaven van Washington in

Afghanistan, heeft in juli 2017 een verontrustend verslag overgelegd. Hij onderstreept dat meer dan 6 500 incidenten in verband met de veiligheid in de loop van de laatste 4 maanden in het land werden geïnventariseerd. Aanslagen, magnetische bommen, schietpartijen. Binnen 4 maanden zijn de gewelddaden met 21 % vermeerderd. Deze aanslagen, vooral door Taliban of Daesh, hebben het leven aan talrijke burgers gekost maar ook belangrijke verliezen midden de veiligheidstroepen. De economische indicatoren vallen. Het netto nationaal inkomen is met 25 % in de loop van de eerste zes maanden van 2017 gedaald en heeft slechts 40 % van de regeringsuitgaven gedekt (RFI - Les voix du monde 31.07.2017)".

2.1.2. Verzoeker voegt stukken bij het verzoekschrift:

a. Verslag Amnesty International 2017-2018

b. Le Monde web 29.01.2018 "Afghanistan: les récents attentats ne sont que le symptôme d'une détérioration générale".

c. RFI-grand reportage "les combattants afghans de l'armée syrienne", 23.02.2018, www.rfi.fr:

d. RFI-chronique des Droits de l'Homme : "le renvoi des réfugiés Afghans est illégal selon Amnesty International, 07.10.2017, www.rfi.fr:

e. Franceculture- Emission Le choix de la rédaction "Réfugiés en Iran, des milliers d'Afghans sont envoyés en Syrie pour défendre le régime", 24.02.2016, www.franceculture.fr:

f. Human Rights Watch, "Iran, des Afghans ayant fui leur pays sont exposés à de mauvais traitements", 20.11.2013, www.hrw.org ».

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Inzake verzoekers etniciteit stelt hij dat hij een gemengde origine heeft; na de kennisname van de bestreden beslissing heeft hij zijn ouders gecontacteerd om meer informatie te bekomen. Verzoeker voert aan dat hij met zijn familie als illegalen in Iran leefden en dat het kennen van de etnische aanhorigheid in Iran niet zo belangrijk is als in Afghanistan.

Verzoekers *post-factum* beweringen in het verzoekschrift zijn niet ondersteund door enig begin van bewijs. Bijgevolg blijft de navolgende motivering onverminderd overeind en wordt ze door de Raad bijgetreden:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw identiteit, meer bepaald uw etnische origine, ernstige vragen oproept. Zo verklaarde u tijdens het overlopen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vragenlijst op 25 maart 2016 dat u de Tadzjiekse origine heeft (DVZ vragenlijst nr. 6d, p. 4). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS op 20 februari 2018 echter gevraagd werd wat uw etnie was, verklaarde u “Safi” te zijn. Gevraagd of u een Pashtu was, verklaarde u de Dari taal te spreken. Wanneer u vervolgens gevraagd werd tot welke bevolkingsgroep u behoorde, verklaarde u dit niet te weten. Wanneer de vraag werd verduidelijkt en u werd uitgelegd dat er in Afghanistan verschillende groepen bestaan zoals Hazara, Pashtu,... en u nogmaals werd gevraagd tot welke groep u precies behoorde, verklaarde u dit te zijn vergeten (CGVS I p. 9-10). Deze verklaringen doen om verschillende redenen de wenkbrauwen fronsen. Van iemand die beweert Afghaans staatsburger te zijn, kan immers wel verwacht worden dat hij zou weten wat zijn etniciteit zou zijn. Historisch gezien blijken Afghanen zich immers te identificeren met de etnische groep waartoe zij behoren. Tevens lijkt het onwaarschijnlijk dat u tijdens uw gehoor op de DVZ in 2016 wél zou weten dat u van Tadzjiekse origine bent, om dit zich later tijdens uw gehoor op het CGVS niet meer te herinneren. Voorts dient bemerkt te worden dat u, gevraagd naar uw etniciteit, op het CGVS vertelde dat u “Safi” was. Er dient echter opgemerkt te worden dat de “Safi” stam door verschillende bronnen aangeduid wordt als een Pashtu stam (zie informatie, toegevoegd aan administratief dossier). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u, iemand die beweert enkel Dari en geen Pashtu te kunnen spreken (CGVS I p. 10), zichzelf zou identificeren als een “Safi”. Daarenboven blijkt u wel op de hoogte van het feit dat er verschillende etnische groepen in uw geboortedorp in Afghanistan zouden wonen en maak u zelf een onderscheid tussen de Tadzjiek en de Pashtu (CGVS II p. 4). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat u zich aanvankelijk als Tadzjiek zou identificeren om daarna te verklaren dat u tot een Pashtu stam behoort. Van iemand die een verzoek tot internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij/zij duidelijke en consistente verklaringen aflegt omtrent zijn etnische origine. Het voorgaande doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil geven op uw werkelijke persoonlijke achtergrond.”

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf als kind in Iran en aldus weinig informatie heeft over de bevolkingsgroepen in van zijn geboorteregio, kan hij geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing inzake de inconsistente verklaringen die hij dienaangaande aflegde. Verzoeker legde immers inconsistente verklaringen af over bevolkingsgroepen in zijn vermeende regio van herkomst, met name inzake de Kushi. De Raad treedt dan ook verweerder bij waar in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende uw regio van herkomst in Afghanistan niet overtuigen. Wanneer het CGVS tijdens uw eerste gehoor informeerde naar de verschillende bevolkingsgroepen die leefden in uw geboortedorp in Afghanistan, verklaarde u dat er Kuchi mensen waren, mensen van Kohband, van Mahmud-i-Raqi en ‘Shariq’ en ‘Pariq’ (CGVS I p. 18). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS echter dezelfde vraag gesteld werd, verklaarde u dat er in uw dorp Pashtu, mensen uit Kohband en Tadzjiekten woonden. Wanneer u gevraagd werd om meer te vertellen over de ‘Kuchi’, die u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS vermeld had, verklaarde u dat u toen niets over hen had gezegd.”

Wanneer u nogmaals geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat er geen Kuchi's waren en dat u het niet wist. Gevraagd te vertellen wát u dan precies over de Kuchi's wist, moest u enig antwoord schuldig blijven (CGVS II p. 4-5). Het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zelf spontaan aangeeft dat er mensen van de Kuchi bevolkingsgroep bij u in het dorp woonden, om dit tijdens uw tweede gehoor glashard te ontkennen en - meer zelfs - beweert niets te weten over deze nomadische bevolkingsgroep, maakt dat uw verklaringen omtrent uw dorp een ingestudeerd karakter hebben. Uw inconsistente verklaringen omtrent uw geboorteregio in Afghanistan doen dan ook het vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke regio van herkomst."

Omtrent de geboorteplaats van verzoekers moeder stelt de bestreden beslissing:

"Uw verklaringen omtrent het leven van uw familie in Afghanistan en omtrent uw familiebanden in Afghanistan konden evenmin overtuigen. Zo wist u wel dat uw vader, net als u, geboren was in Rahmankhel. U kon zich de naam van het geboortedorp van uw moeder echter niet herinneren. Nochtans bleek uit uw verklaringen, dat u als kind het dorp van uw moeder verschillende keren bezocht. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet zou weten hoe de plaats waar uw moeder geboren werd, zou heten. Bovendien werd in de taskara van uw moeder, de naam van haar geboortedorp vermeld, nl. Imamkhel. Wanneer u gevraagd werd of er nog familie van uw moeder in Imamkhel woonde, verklaarde u dit niet te weten, gezien u zelf geen contact meer met uw familie heeft. Later bleek uit uw verklaringen dat, toen u in Afghanistan woonde, uw grootouders langs moederskant in Imamkhel verbleven. Wanneer u gevraagd werd of zij daar op het moment van het gehoor nog steeds woonden, verklaarde u dit niet te weten, gezien u geen contact met hen had (CGVS II p. 5-6). U wist evenmin of uw grootouders langs moederskant nog in leven zouden zijn of niet en verklaarde dat uw moeder nooit over haar ouders sprak. Gevraagd of uw moeder nog broers of zussen heeft die in leven zijn, verklaarde u zich dit niet te kunnen herinneren. U verklaarde geen contact met hen te hebben en zou hen zelfs niet herkennen als u ze ergens zou tegen komen. U wist evenmin of uw moeder nog contact had met broers of zussen, gezien u daar nooit naar vroeg (CGVS II p. 11)."

Verzoekers verweer dat het voor hem niet belangrijk is de geboorteplaats van zijn moeder te kennen, is niet dienstig ter weerlegging van voormelde motivering waar uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker (i) dit geboortedorp verschillende keren bezocht; (ii) de taskara van zijn moeder bijbrengt waarop de naam van het geboortedorp is vermeld.

De motivering in de bestreden beslissing inzake de inconsistente verklaringen van verzoeker omtrent zijn netwerk in Afghanistan wordt door verzoeker op generlei wijze weerlegd. Deze motivering luidt als volgt:

"Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u uw vader, na aankomst in België, om een duplicaat van uw taskara vroeg. U verklaarde dat u nog vier verwanten had en dat de neef langs vaderskant om uw taskara ging. Toen er, ter verduidelijking, nagevraagd werd of een familielid in Afghanistan u deze taskara had bezorgd, antwoordde u bevestigend (CGVS I p. 4). De zoon van de neef van uw vader zou daarenboven in Khamrobi, Tagab wonen (I p. 15). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS echter werd gevraagd of u nog andere familieleden had in Afghanistan, verklaarde u zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS II p. 11). Dit is dan ook zeer opmerkelijk. Wanneer u tijdens uw tweede gehoor werd gevraagd hoe u uw taskara dan bemachtigde, verklaarde u dat uw vader vrienden in het dorp contacteerde. Deze vrienden zouden uw taskara hebben geregeld. Geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste gehoor, verklaarde u slechts dat u de vorige keer niets over een neef had vermeld. U zou tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk gezegd hebben dat het om een kennis ging (CGVS II p. 12). Deze uitleg volstaat echter niet. Tijdens het eerste gehoor werd u immers uitdrukkelijk gevraagd of de persoon die uw taskara aanvraag een familielid was.

Van iemand die met zijn ouders en broers en zussen, zijn land is moeten ontvluchten en een deel van de familie heeft moeten achterlaten, kan echter wel verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn welke familieleden achterbleven in zijn land van herkomst, waar zij momenteel verblijven en in wat voor situatie zij zich bevinden. Het feit dat u zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt omtrent het bestaan van uw familiebanden in Afghanistan, doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties bewust geen zicht wil bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan."

Voormelde motivering is terecht en pertinent; aangezien ze niet concreet wordt weerlegd wordt ze door de Raad overgenomen.

Inzake verzoekers voorgehouden verblijf in Iran stelt de bestreden beslissing vast dat (i) hij weinig wist over de verschillende mogelijke verblijfsstatuten voor Afghanen in Iran; (ii) het opvallend is dat verzoeker beweerde van zijn tien tot uw achttien jaar als Afghaan zonder verblijfsvergunning in een

precaire situatie in Iran te hebben gewoond, maar geen enkele notie heeft van de verschillende mogelijkheden die er waren om zich als Afghaan in Iran te laten registreren; (iii) de verklaringen omtrent de voorgelegde arbeidskaart niet overtuigen; (iv) het ongeloofwaardig is dat hij verklaarde niet over enig verblijfsdocument te beschikken en tegelijkertijd toch een arbeidskaart voorlegde; (v) hij verklaarde dat een werkvergunning slechts 2-3 maand geldig was (CGVS II p. 17-18, CGVS I p. 5), terwijl uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke werkvergunningen geldig zijn voor één jaar. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar verzoekers leeftijd tijdens zijn verblijf in Iran is niet dienstig gelet op de bespreking en beoordeling van de documenten die hij hieromtrent voorlegt.

Verzoeker onderneemt geen poging om de motivering te weerleggen die vaststelt dat (i) het zeer opvallend is dat verzoeker niet op de hoogte is van de beperkingen in de Iraanse samenleving inzake het gebruik van Facebook; (ii) hij tijdens het gehoor op de DVZ niets vertelde over het grondconflict dat zijn familie in Afghanistan zou hebben gekend.

Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat uit het geheel van zijn afgelegde verklaringen en de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Hierdoor kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

De bijgebrachte landeninformatie heeft geen betrekking op verzoeker en wordt aldus niet dienstig bijgebracht.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeker maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verzoekers gebrekkige medewerking over waar hij, voor zijn aankomst in België, in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade te lopen. Het komt niet aan de Raad toe om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch of verzoeker afkomstig is van een regio waar geen risico aanwezig is. Gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn afkomst toont hij niet aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS